

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

1. Appellanten anfægter dommen afsagt af Rettens i Første Instans den 8. juli 2004 i sag T-198/01, hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellants påstand om annullation af Kommissionens beslutning. I denne beslutning blev en nedsættelse på 4 millioner DEM af købesummen for en virksomhed, der blev privatiseret af Treuhandanstalt (BvS), kvalificeret som støtte og derfor krævet tilbagebetalt.
2. Appellanten havde gjort gældende såvel under den formelle undersøgelsesprocedure som under sagen ved Retten i Første Instans, at virksomheden havde krav på nedsættelse af købesummen, da grundlaget for kontrakten var bortfaldet («Wegfall der Geschäftsgrundlage»), idet appellanten og sælgeren — Treuhandanstalt — ved fastsættelsen af købesummen begge gik ud fra, at Freistaat Thüringen ville støtte appellants investeringer i den private virksomhed med en forhøjet præmie (hvilket er lovligt for små og mellemstore virksomheder) af GA-midler (en almen ordning for regionstøtte, som var godkendt af Kommissionen). Denne præmie var en forudsætning i beregningsgrundlaget. Efter at der kun var ydet en normal og ikke en forhøjet præmie, bortfaldt beregningsgrundlaget, og købesummen måtte derfor justeres i overensstemmelse hermed. Da der bestod et alment civilretligt krav på justeringen af købesummen, som også enhver privat sælger måtte indrette sig efter, kunne der ikke siges at foreligge en støtte (hverken en økonomisk fordel eller en selektiv støtte ifølge artikel 87, stk. 1, EF). Dette gjaldt også, fordi det ifølge den Treuhand-ordning, der gjaldt på tidspunktet for privatiseringen, i støttemæssig henseende var lovligt og ikke forbundet med nogen problemer at fastsætte en tilsvarende lav købspris.
3. Kommissionen har afvist appellants argumentation af retlige grunde og gjort gældende, at krav på Treuhand og Freistaat Thüringen bør undersøges hver for sig. Retten i Første Instans har tiltrådt denne argumentation og derudover fundet, at sagsøgeren ikke under retssagen har fremlagt noget skriftligt bevis for et tilsagn om støtte fra Freistaat Thüringen.
4. Det er disse forhold, som appellanten anfægter under appellsagen. I forbindelse med spørgsmålet om bortfaldet af kontraktens grundlag har appellanten navnlig fremført følgende anbringender:

— Retten har fejlagtigt antaget, at Kommissionen ikke har tilsidesat begrundelsespligten (artikel 253 EF), da det ikke er muligt at efterprøve på grundlag af Kommissionens begrundelse, hvorfor Kommissionen har afvist det krav, som sagsøgeren gjorde gældende mod Treuhand (nu BvS) på grund af kontraktgrundlagets bortfald.

— Selv om Kommissionens begrundelse måtte antages at opfylde kravene i artikel 253 EF, burde Retten i det

mindste have fastslået, at Kommissionen havde foretaget et åbenbart fejlslæt, da dens begrundelse åbenbart ikke var egnet til at rejse tvivl om appellants anbringende om, at kontraktgrundlaget var bortfaldet. Retten burde derfor have fastslået, at Kommissionen tilsidesatte artikel 87, stk. 1, EF.

— I det omfang Retten derudover har støttet sig på begrundelser, som ikke er fremført af Kommissionen (nemlig at der ikke er fremlagt bevis for Freistaat Thüringens tilsagn), er disse ifølge appellanten ulovlige (substitution af begrundelsen) og uden betydning (det er ikke Freistaat Thüringens tilsagn, som det er relevant at bevise, men kontraktparternes fejlagtige opfattelse af præmiens størrelse).

— Desuden har Retten tilsidesat væsentlige formforskrifter, bl.a. kravet på høring, da den i dommen har afvist appellants begæring om bevis for beregningsgrundlaget, men samtidig støtten dommen på, at appellanten ikke har bevist sit anbringende.

5. Udover disse anbringender gør appellanten gældende, at der er begået retlige fejl hvad angår andre begrundelsesmangler i Kommissionens beslutning, og at Retten fejlagtigt har afvist, at Kommissionen har begået væsentlige procedurefejl.

(¹) Endnu ikke offentliggjort i EU-Tidende.

Appel iværksat den 23. september 2004 af Mannesmannröhren-Werke AG til prøvelse af dom afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-411/04 P)

(2004/C 273/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. september 2004 iværksat appel af Mannesmannröhren-Werke AG ved Rechtsanwältin Dr. Martin Klusmann og Dr. Frederik Wiemer, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstraße 1, D-40479 Düsseldorf, til prøvelse af dom afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. De af appellanten i første instans nedlagte påstande tages til følge, og dommen afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (⁽¹⁾), ophæves delvis, for så vidt som den forkastede søgsmålet mod Kommissionens beslutning 2003/382/EF af 8. december 1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81.
2. Kommissionens beslutning 2003/382 af 8. december 1999 annulleres i sin helhed.
3. Subsidiært nedsættes den bøde, der er pålagt appellanten i artikel 4 i beslutning 2003/282, samt de proces- og morarenter, der er pålagt i artikel 5 i beslutning 2003/382, i passende omfang.
4. Mere subsidiært hjemvises sagen til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans til fornyet afgørelse under hensyntagen til Domstolens retsopfattelse.
5. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Appellanten påstår beslutningen annulleret i videre omfang under henvisning til i alt 3 appelanbringender:

1. Retten har tilsidesat retsprincippet om en retfærdig rettergang, fordi den retligt fejlagtigt fandt, at det såkaldte »fordelingsnøgledokument« lovligt kunne anvendes som et væsentligt belastende bevis, selv om det ikke vides, hvem der er ophavsmand til dokumentet, og hvor det stammer fra, ligesom det heller ikke er oplyst, under hvilke omstændigheder det blev tilvejebragt. Appellanten ville have været i stand til at forsvare sig hensigtsmæssigt mod fordelingsnøgledokumentet, såfremt virksomheden ud over dokumentets indhold også havde kunnet fremsætte bemærkninger til dets troværdighed.
2. Retten har fejlagtigt bekræftet, at den i den anfægtede beslutnings artikel 2 påtalte overtrædelse af konkurrencereglerne forelå. Kommissionen har ikke bevist, at appellanten i forbindelse med indgåelsen af leveringskontrakten med Corus i 1993 traf eller gennemførte en horisontal aftale med virksomhederne Vallourec og Dalmine. Der er ikke taget hensyn til, at der er tale om en ikke-eksklusiv leveringsaftale, der var blevet indgået mere end to år efter andre aftaler.
3. Retten har tilsidesat ligebehandlingsprincippet, idet den — i modsætning til Vallourec og Dalmine — ikke indrømmede

appellanten nogen nedsættelse på grund af samarbejde i henhold til meddelelsen om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 1996, C 207). Med den såkaldte »Becher-erklæring« har appellanten ydet et eget bidrag til opklaring af sagens faktiske omstændigheder, der også blev anvendt i den omtvistede beslutning. Hertil kommer, at appellanten ikke havde bestridt de faktiske omstændigheder, der var fastslået i meddelelsen af klagepunkter, hvilket ligeledes fejlagtigt ikke blev taget i betragtning som begrundelse for en bødenedsættelse.

(⁽¹⁾) EFT C 239 af 25.9.2004.

Sag anlagt den 27. september 2004 af Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-413/04)

(2004/C 273/46)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. september 2004 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Europa-Parlamentet ved A. Baas og U. Rösslein, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- Rådets direktiv 2004/85/EF af 28. juni 2004 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/54/EF for så vidt angår anvendelsen af visse bestemmelser i Estland (⁽¹⁾) annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Artikel 57 i tiltrædelsesakten af 2003 udgør ikke et passende retsgrundlag for vedtagelsen af det anfægtede direktiv. Denne bestemmelse har til formål at tilpasse fællesskabsretten til tiltrædelsen og gøre de fællesskabsretsakter, der ikke er blevet tilpasset ved selve tiltrædelsesakten, anvendelige på de nye medlemsstater. Følgelig kan andre ændringer ikke foretages med hjemmel i aktens artikel 57. Denne bestemmelse kan ikke anvendes til at indføre undtagelsesbestemmelser til fællesskabsretsakter, og frem for alt ikke sådanne, der går videre end dem, der udtrykkeligt er fastsat og afgrænset ved tiltrædelsesakten.